

hea jone peäle ollt sanud, ja et neil nüüd
jälle lotus olli sei dännetusfest lahti soda,
mis sise nemmad Jusa sü läbbi ollid sattu-
nud. Temma hea naene lubbas temmale
isse monnikord sutait wina kortsust koiio tua,
kui ta aaga isse mitte ei tahhaks kortsu mi-
na ja seäl teistega hullo ello piddada.

Zuhhan piddas kolm nåddalat mis ta
ollt lubband, ja ei läinud mitte kortsu.
Aaga seäl küllas, kus Zuhhan ellas, olli
se wiis et warrul, tolgude ja pulmade jo-
dulikka kanaeste piddi wina jod ma Zuh-
han waku i ka nüüd pulma. Temma wan-
nad söbtead kellega temma muido kór sis
ollt jonud, ollid ka seäl, ja jöiwad ja öis-
kasiid kui hullud innimesfed. Need h. k. a.
sid nüüd Zuhhanit naerma, ja ütlesid:
„maat nüüd on Zuhhan öiae pühha mees!
„Nüüd ta ei tohhi ennaw jua. Kirriko Her-

„ta nomimisse läbbi on ta waggaks in-
„nimesseks sanud!“ Zuhhan kulis sedda;
temma wannad himmud touseid; temma
mötles: üksford ei olle mitte iggako; ;
hakkas joma, ja jöi ni kawa, kunn ta täis
ollt kui pil. Nüüd said wannad himmud
jälle woimust temma ülle. Ta jöi nüüd
jälle igga päwal kui eñnegi, ja weel hullo-
minne, otsead olleks temma tahtnud omma
süddame tuñnistust wina sise ärrauppu-
tada. Joobnust peast oias ta rummalad
jutud, hakkas jöimama ja riidlema, sai
peksa ja peäleq weel kortsu ees nuhtlust.
Temma maia piddaminne läks koggone
nurja, ja wimaks woeti temma maia ja
maad temma käest ärra. Se ülle läks tem-
ma koggone hulluks, sattus joobnust peast
krawi, ja murdis omma kaela. Kortsu-
wannemad ei lastnud tedda mitte kortsu-
aewa matta, waid tedda pandi kirriko aia